

מבשר טוב

דא"ח שנאמרו ביומא דהילולא
של הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זי"ע
ושל הרה"ק רבי ירחמיאל צבי משדליץ זי"ע

ז' מרחשון תשע"ד
עיה"ק צפת

- א -

כתוב בפרשת השבוע: וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאַרְצְךָ וּמְמוֹלַדְתְּךָ וּמִבְּיַת אַבְיֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאךָ. (בראשית יב, א), ופירש רש"י: "לך לך - להנאתך ולטובתך, ושם אעשך לגוי גדול וכאן אי אתה זוכה לבנים, ועוד שאודיע טבעך בעולם". ויש להבין הענין מדוע באמת "כאן אי אתה זוכה לבנים" ורק אם ילך למקום אחר יזכה לבנים, הא אין מעצור לה' להושיע ויכול לתת לו בנים גם היכן שהיה אז.

ויש לבאר, דהנה כל זמן שישראל היו שרויים על אדמתם בארץ הקודש, והיה בית המקדש בנוי, היו יושבים בשלום ובשלוה. אך כשחרב בית המקדש ויצאו ישראל לגלות, היו להם צרות ונסיונות. וכתב היעב"ץ (בהקדמתו לסידורו???) שמה שעם ישראל יכולים להחזיק מעמד בגלות הוא דבר פלא, והוא נס היותר גדול מכל הנסים, ואפילו יותר מיציאת מצרים. כי אם לא כן אז יפלא איך יכלו ישראל להחזיק מעמד בכל כך הרבה גלויות וצרות ויסורים ורדיפות שעברו עליהם בגלות.

ואיך באמת יכולים ישראל להחזיק מעמד בצרות ובנסיונות שבגלות, וכן הטומאה ששוררת בגלות, זה מה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו "לך לך להנאתך ולטובתך ושם אעשך לגוי גדול וכאן אי אתה זוכה לבנים", כי כאן יצא אברהם אבינו לגלות, והתגלגל ממקום למקום, ולא ידע אפילו להיכן הוא צריך ללכת, על ידי זה יכל לזכות לבנים, היינו לבנים שיוכלו להחזיק מעמד בגלות. כי יסוד הענין של גלות הוא שאין האדם נמצא במקומו, ואין לו דעת ברורה אם יכול להשאר במדינה זאת שגלה אליה, או שמא זה מקום זמני בלבד ויצטרך בזמן כלשהוא לנדוד למקום אחר, וישנם בזה הרבה דרגות, אך הגרוע ביותר הוא שאינו יודע אם יכול להשאר לזמן מסוים במקום שהוא עכשיו, או שיצטרך ללכת מיד. וזה היה סוג הגלות של אאע"ה, והיה בזה סימן לבנים.

כי כל מה שעברו האבות גלות ויסורים, זה השריש בבניהם עם ישראל שיוכלו להחזיק מעמד בגלות, והיינו "כאן אי אתה זוכה לבנים", כי כדי שיחזיקו מעמד בגלויות, וגם אז יהיו "בנים" נאמנים לה' ולתורתו, לזה הוצרך אברהם אבינו עצמו גם כן לצאת לגלות, ולעמוד בעשרה נסיונות שניסהו הקב"ה, ואז מעשה אבות סימן לבנים שיכנס כח זה של עמידה בנסיונות לבנים גם כן, שכשיצאו ישראל לגלות, ואפילו גלות קשה כל כך שאין אדם יודע אם יכול להשאר היכן שנמצא אפילו יום אחד, עכ"ז יוכלו גם הם לעמוד בנסיונות ולהשאר בנים למקום.

ועוד אמר לו הקב"ה שגלות זו היא "להנאתך ולטובתך", ששם תזכה לבנים, והיינו שעל ידי הגלות יזכה למה שאין זוכה ביושבו במקום אחד, ובזה סימן לבנים שעל ידי הגלויות יכולים לפעול יותר ממה שפעלו ביושבם בטח בארץ בארץ הקודש, (וכמו שנתבאר במאמר "גדלות תשעה באב" תשע"ג, ובעוד מקומות עיי"ש).

- ב -

והנה מצינו הטעם שנגזר על אברהם אבינו ע"ה בברית בין הבתרים שבניו יהיו גרים במצרים בגמ' נדרים (לב). "אמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר, מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו למצרים מאתים ועשר שנים

וכו', ושמאל אמר מפני שהפריז על מדותיו של הקדוש ברוך הוא שנאמר (בראשית טו, ח) במה אדע כי אירשנה".

וזה לכאורה סותר מאמר חז"ל במדרש (בראשית רבה א, ד) שרמזו את הד' גלויות כבר בבריאת העולם בפסוק (בראשית א, ב) "והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום", וז"ל המדרש: "ר"ש בן לקיש פתר קריא בגלויות, והארץ היתה תהו זה גלות בבל, שנאמר (ירמיה ד, כג) ראיתי את הארץ והנה תהו, ובהו זה גלות מדי, ויבהילו להביא את המן (אסתר ו, יד), וחושך זה גלות יון, שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן, שהיתה אומרת להם כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל, על פני תהום זה גלות ממלכת הרשעה, שאין להם חקר כמו התהום, מה התהום הזה אין לו חקר אף הרשעים כן, ורוח אלהים מרחפת זה רוחו של מלך המשיח", הרי שכבר בבריאת העולם נגזרה הגזירה של הד' גלויות, ואם כן מדוע איתא בגמ' שגלות מצרים הגיעה לאברהם אבינו ע"ה כעונש על השאלה במה אדע כי אירשנה.

ויש לומר שמה שהקב"ה תלה את גלות מצרים באשמת אאע"ה היה בשביל כמה סיבות. כדי שכמו שהוא היה הגורם לגלויות וצרות, זכותו תעמוד שבני ישראל יוכלו להחזיק מעמד בצרות הגלויות.

וגם כן כדי לתקן העולם ולתקן את חטא אדם הראשון, ולהשיב את העולם לתיקונו כמו שהיה בראשית בריאת העולם. והיינו, שכמו שאברהם אבינו ע"ה תיקן העולם במה שפרסם שיש אלקים והוא ברא את העולם, ובבחינה מסויימת היה בזה תיקון העולם, ה"ה רצה אאע"ה לתקן את העולם מחטא אדם הראשון ולהשיב את הבריאה למצב שהיתה בעת בריאת העולם, וזה נעשה על ידי הגלויות ששורשם נתלה באאע"ה. וכן יהיה בביאת משיח צדקנו שיאסוף השי"ת את כל תיקוני הגלויות ויסורי בני ישראל באלפי שנים, ובזכות זה יתוקן העולם.

וגם ע"י שהוא היה הגורם לגלויות כפי שאמר לו השי"ת, בצערו הנורא של אאע"ה שהוא גרם גלויות ויסורים לזרעו, המתיק והוריד בזה צער הגלויות.

ועוד אפשר לבאר על פי מש"כ אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת חיי שרה, די"ז ד"ה ויוסף אברהם) וזל"ק: "ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה ותלד לו את זמרן וכו' (בראשית כה, א-ב). וקשה, הלא זאת היתה אחר מעשה העקידה, ואברהם אבינו עליו השלום היה אז נקי בלי שום זוהמא, והאיך יצאו ממנו הטמאים הללו. אך טעם דבר זה הוא, כי באם שצדיק גדול ויחיד בדורו רואה שח"ו צריך לצאת איזה רעה רח"ל על העולם, מבקש ומתפלל הצדיק הזה שיצא הרעה הזאת דרך עצמותו וגופו, ואז לא יהיה כל כך הרעה ח"ו שולטת, כי קולטים מן הטוב אפס מה. ולצדיק זה בניקל אחר כך לחזור אותם לטוב, כי הם קרובים אליו. לזאת עשה אברהם אבינו עליו השלום זאת כשהיה נקי מכל מיני פסולת, והיה טהור וקדוש בכל מיני קדושות, כשראה שצריך לצאת לעולם הקליפות והחיצונים הללו, היה פחד אלהים לנגדו אולי ח"ו הקליפות הללו יקלקלו את כל העולם, על כן עשה להם מעבר דרך גופו הקדוש, שלא יוכל לקלקל חס ושלום מחמת גודל קדושתו, ואחר כך שלחם לארץ קדם", עכ"ל.

הרי שרעה שיוצאת דרך עצמות הצדיק, ובפרט כאאע"ה שאמרו חז"ל שהעולם נברא בזכותו, כדאיתא במדרש (בראשית רבה יב, ט), וכוונתם שהוא יתקן הבריאה, הוא ממתיק יסורי הגלות.

- ג -

וזה היה עיקר עמל ויגיעת הצדיקים שבכל דור, שיוכלו בני ישראל להחזיק מעמד בגלות, והשפיעו עליהם כח ועוז ואמונה שאינם סובלים בחינם. וכמ"ש אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת חיי שרה, דט"ז דיבור הראשון) וזל"ק: "וזאת ידוע, אשר כל מעשיהם של האבות הקדושים היה לתקן הדורות הבאים אחר כך, כל אחד ואחד לפי שורש מדתו. וכמו כן כשראה יצחק את הגלות המר והצרות העתידין לבא על כנסת ישראל, היה מצער עצמו מאוד שלא יתקלקל חלילה כל השדה אשר ברכו ה'. וזה פירוש הפסוק (בראשית כד, סג) ויצא יצחק לשוח בשדה, היינו לספר התלאות אשר יבא על השדה אשר ברכו ה', הם כנסת ישראל, לפנות ערב, היינו לפנות ולסלק הערב, שהוא חשכות הגלות ותוקף הדינים הנקראים ערב, שלא יבוא ח"ו על ישראל. וישא עיניו למקום, וירא והנה גמלים באים, גמ"ל גימטריא ע"ג כמנין חכמ"ה, והוא לרמז שהיו מראים לו אז מן השמים שיעמדו בכל דור ודור צדיקים אשר ימתיקו את תוקף הדינים, מחמת שמקורם ושרשם מחכמה העליונה, שמשם נובע מקור כל החסדים, לכן יהיה בכוחם להמתיקם. וכמו שדרשו רז"ל (מגילה יא:): על פסוק (ויקרא כו, מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתם לכלותם, לא מאסתים לכלותם בימי

המון, שהעמדתי להם מרדכי ואסתר. להפר בריתי בימי פרסיים, שהעמדתי להם בית רבי וחכמי הדורות. וכמו כן בכל דור ודור יהיו צדיקים ששורשם יהיה ממקור החכמה מקור החסדים, שיוכלו להמתיק את תוקף הדינים לבל ישחיתו ח"ו את כנסת ישראל, הם השדה אשר ברכו ה', ואדרבא הצדיקים יראו שיפריח בהם פירות טובים, ויחול עליהם כל השפעות טובות אמן נצח סלה ועד", עכל"ק.

וזה גם הענין בצרות ונסיונות שעברו כל הצדיקים בכל הדורות, וכדאיתא מא"ז הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זי"ע שהתלונן לפני הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זי"ע על הצרות שעובר, כמובא בסה"ק דברי ישראל (פרשת שמות, ד"ה של נעליך) וז"ל: "הה"צ הקדוש הר' נתן דוד משידלאווצע בתחילה כשהתחיל להיות מנהיג ישראל היה לו מחלוקת ובזיונות, והתנצל על זה לפני אא"ז זצוק"ל, אמר לו אא"ז זצ"ל שלא יקפיד עליהם וכו", עכ"ל.

ובאמת כבר אמר אא"ז הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשנא זי"ע שאמר: הסתכלתי בכל השבעה רואים, וראיתי שלפני שעמדו על מעמדם עברו כולם גלות ויסורים, עכ"ד. והטעם הוא כי על ידי היסורים הוגבהו לשיא דרגתם. וגם על ידי יסוריהם השפיעו ונתנו כח ועוז לבני ישראל שיוכלו לעמוד ביסורים ונסיונות הבאים עליהם בגלות, ולתקן תיקוני הגלויות. וגם על ידי יסורי הצדיקים כהשבעה רועים, הורידו מיסורי הגלות של בני ישראל. ומי יודע איזה יסורי גלות היו בני ישראל צריכים לעבור לולי שהם המתיקו הקבלתם יסורי גלות הי"ו.

ואף שכבר ירושה היא לנו מאבינו הראשון אברהם אבינו ע"ה שנוכל לעמוד בצרות ויסורים, זה הוא "בכח", היינו שיש לעם ישראל הענין הזה של עמידה ביסורים בכח, אך "בפועל" זה נעשה על ידי הצדיקים שבכל דור, שעברו ג"כ צרות ונסיונות ועמדו בהם, והשפיעו לבני דורם שיוכלו גם המה להחזיק מעמד בפועל בצרות ונסיונות הבאים עליהם.

וזה היה אצל אא"ז הרה"ק משידלובצא זי"ע שעברו עליו צרות ויסורים כדי שיוכל להשפיע ענין עמידה בנסיונות לעם ישראל. כידוע שהיה מתקן גם נשמות משנים קדמוניות, והיה בסביבת מגוריו הרבה יונים, והיה דרכו שכפעם בפעם היו מוציא ראשו מן החלון החוצה, והיו מתקבצים אליו יונים רבים לאין מספר, והם היו נשמות שבאו אליו כדי שיתקנם.

ופעם אחת קודם תקיעת שופר באה יונה אחת ועמדה לפניו על התיבה, ורצו החסידים לגרשה, ומנע אותם מכך. וביקש שיביאו לו כוס מים, והניח את הכוס על השטריימל כדי שיהיה ליונה לשתות. ואמרו צדיקים שעסקו עם היונים היה לתקן נשמות ישראל, כי "כנסת ישראל ליונה נמשלה".

וזה היה כח הצדיקים, ובפרט קודם פטירתן כשהגיעו למעמדם, שאז הצדיקים נמצאים במדרגה הכי גבוהה, והם מתקנים דברים גם לדורות העתידיים. כמ"ש דו"ז בסה"ק ארון עדות (פרשת וילך, דשצ"א ד"ה וילך משה הב') וזל"ק: "משה רבינו ע"ה עסק כל ימיו להכניס תורה בלב ישראל ולהופיע בהם אור הקדושה, ואפילו הקטן בדעת שלא היה יודע להתעורר מעצמו ולהכין לבו לכך, היה משה מרכין עצמו אל מדרגתו השפלה והשפיע לו ג"כ לפי בחינתו וכו', אולם כל זה היה קודם לכן, אבל עתה לפני פטירתו נתעלה משה חמדרגה גבוהה מאוד עד שלא היה יכול עוד להשפיל עצמו כל כך", עכל"ק.

וכ"כ בסה"ק דברי בינה (פרשת וילך, דקמ"ט ד"ה וזה) וזל"ק: "שהקדוש ברוך הוא ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום (ראש השנה יא.), היינו שהקדוש ברוך הוא ממלא כל ימיהם ושנותיהם של הצדיקים בתוספות אור הקדושה מיום ליום, שכל יום מאיר בחבירו עד שנתחברים כולם, יום הראשון עם היום האחרון, שהוא מקבל אז תוספות ברכה וקדושה עליונה, וכמו שכתוב (תהלים קד, כט) תוסף רוחם יגועון", עכל"ק.

וכן היה אצל אברהם אבינו ע"ה, שהפיץ ופרסם את אלוקותו ית' בעולם, ונלחם נגד נמרוד שהיה רשע וכופר, וכן היה כל ימיו שהיה לו מלחמה עם נמרוד. ועיקר הנצחון של אברהם אבינו היה כשנפטר אברהם אבינו ע"ה, שבאותו יום נהרג גם נמרוד (על ידי עשו), וכן מציינו ג"כ שבעת פטירתו של יעקב אבינו ע"ה שנלחם עם עשו, באותו שעה נהרג גם עשו (וראשו מונח במערת המכפלה), וטעם הדבר הוא כי אז הגיעו למדרגה הגבוהה ביותר, וגם במלחמתם כדי להכניע את כחות הסט"א והטומאה הגיעו אז לדרגה העליונה ביותר ונצחו במלחמה, ולכן מתו אז בעלי מחלוקתם מצד הטומאה, שהם נמרוד ועשו.

וגדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, שהם משפיעים ומתקנים את הדורות שאחריהם, ונותנים להם כח לעמוד בגלויות. והוא הסוד המופלא איך שבני ישראל יכולים לעמוד אלפי שנים ביסורי הגלות.

כמ"ש א"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת וירא, ד"ג ד"ה המכסה) שאפילו אם בני ישראל בדורות הבאים יהיו נמצאים במצב כמו דור המבול ודור הפלגה ומאנשי סדום, בכל אופן יהיה להם קיום. וזל"ק: "המכסה אני מאברהם את אשר אני עושה ואברהם היו יהיה וגו' (בראשית יח, יז-יח). ודרשות חז"ל (בראשית רבה מט, ב) ידוע, וחמשה כרכים הללו הם של אברהם אבינו עליו השלום, וכי אעשה שלא מדעתו ח"ו. ולכאורה קשה, כיון שהקדוש ברוך הוא רצה לגלות לאברהם שיתפלל בעדם, כי לא חפץ בהשחתת עולם, מפני מה לא הועיל בתפלתו. אך באמת הקדוש ברוך הוא חפץ חסד הוא מעולם, ואם היה מוצא שם עשרה צדיקים אף על ידי צירוף, בוודאי לא היה הקצף עליהם, אך שלא היה בעת ההוא צדיקים שיחול עליהם תפלת אברהם אבינו עליו השלום. אבל בדורות הבאים, אף שאין לך דור שאין בו מדור המבול ומדור הפלגה ומאנשי סדום (ספרי דברים, שי), שמי שאינו עומד בדיבורו הדין תורה הוא שהבית דין יאמרו לו מי שפרע וכו' (בבא מציעא מד.), הרי שיש בכל דור מדורות האלה. ועל זה פעל תפלת אברהם אבינו עליו השלום, אף אם יהיה בדור ח"ו מאנשי סדום, שלא ישחיתם ח"ו, כי כבר התפלל עליהם שיציל אותם מכל רע. לזה כתיב ואברהם עוֹדֵנו עוֹמֵד שם, היינו תפלתו הקדושה, כי עמידה זו תפלה כידוע (ברכות ו:), הם עומדים לעד שלא ישחיתם, ומכל שכן לצדיקים" עכל"ק.

וזה מש"כ א"ז בסה"ק תולדות אדם (שם, ד"ה וה' אמר המכסה), וזל"ק: "וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה (בראשית יח, יז). בשם הרה"ק ר' יצחק זצלה"ה מווארק, כי אין שום פעולה בעולם שלא יהיה בה ממדות החסד, ואפילו בעידן ריתחא רח"ל, וכמו כן בהפיכת סדום היה חסד, מה שהציל את לוט. וזה מה שכתוב המכסה אני מאברהם, היינו מדת אברהם שהיא מדת החסד, אשר אני עושה, כי לא יתכן שום עשיה מבלי שתהיה שם ממדת החסד, כנ"ל, עכל"ק.

והיינו, שאפילו בעידן ריתחא רח"ל, וכן בזמן שהקב"ה מעניש ערים או מדינות, יושפע על ידי תפילת אברהם אבינו ע"ה שלא מכסים ממנו הדברים הנוראים העומדים לקרות, וישפיע בכח חסדים ורחמים לקיום בני ישראל. ובכל עידן ריתחא ועונשים איומים בעולם, אאע"ה ישפיע חסדים גם בתוך העונשים, כי הקב"ה אינו מעניש בלי שיהיה בתוך העונש גם חסד, וזה מכח השפעת אאע"ה בעולם.

ודבר זה, בין בעידן ריתחא בעולם, ובין יסורים ועונשים הבאים לאדם בפרטיות, יש בפנימיותם חסדים, דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד (ברכות ס:), וגם זו לטובה (תענית כא.), וזה מכח מה שנתבאר, שאין מציאות של "מכסה אני מאברהם".

ועל כן יש בכח תפילה צום וצדקה של כל יחיד, להפוך מדת הדין לרחמים וחסדים מגולים אכ"ר.

היוצא מנתיב דברינו בקיצור, כמו דאיתא במסכת סוכה (מה:): "אמר אביי לא פחות עלמא מתלתין ושיתא צדיקי דמקבלי אפי שכינה בכל יום, שנאמר (ישעיה ל, יח) אשרי כל חוכי לו, ל"ו בגימטריא תלתין ושיתא הוו", והם ל"ו צדיקים נסתרים שעליהם העולם עומד. ואף שבגמרא יומא (לח:): איתא "אמר רבי אלעזר אפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא", מכל מקום עמידת העולם בשביל ל"ו צדיקים היא עמידה שונה, והיא ברחמים וחסדים.

וכמו כן לכל עדה בעם ישראל ישנם צדיקים שהתפללו בחיים חיותם לקיומנו בעולם, ובזכותם אפשר להתקיים אלפי שנים בגלות של יסורים וטומאה והתבוללות, ולמי שיש שייכות אליהם הם משפיעים ונותנים כח ושפע ברוחניות ובגשמיות לקיומם.

ועוד יותר יש לדעת, שגם כשהצדיקים באים לעולם העליון, אינם מפסיקים להתפלל עבור החיים, כמ"ש א"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת וירא, ד"ג ד"ה המכסה) על הפסוק (בראשית יח, כב) "ואברהם עוֹדֵנו עוֹמֵד לפני ה'", שתפילתו היתה על הדורות הבאים. וזל"ק: "המכסה אני מאברהם את אשר אני עושה ואברהם היו יהיה וגו' (שם, פסוקים יז-יח). ודרשות חז"ל (בראשית רבה מט, ב) ידוע, וחמשה כרכים הללו הם של אברהם אבינו

עליו השלום, וכי אעשה שלא מדעתו ח"ו. ולכאורה קשה, כיון שהקדוש ברוך הוא רצה לגלות לאברהם שיתפלל בעדם, כי לא חפץ בהשחתת עולם, מפני מה לא הועיל בתפלתו. אך באמת הקדוש ברוך הוא חפץ חסד הוא מעולם, ואם היה מוצא שם עשרה צדיקים, אף על ידי צירוף, בוודאי לא היה הקצף עליהם, אך שלא היה בעת ההוא צדיקים שיחול עליהם תפלת אברהם אבינו עליו השלום. אבל בדורות הבאים, אף שאין לך דור שאין בו מדור המבול ומדור הפלגה ומאנשי סדום (ספרי דברים, שי), שמי שאינו עומד בדיבורו הדין תורה הוא שהבית דין יאמרו לו מי שפרע וכו' (ב"מ מד.), הרי שיש בכל דור מדורות האלה. ועל זה פעל תפלת אברהם אבינו עליו השלום, אף אם יהיה בדור ח"ו מאנשי סדום שלא ישחיתם ח"ו, כי כבר התפלל עליהם שיציל אותם מכל רע. לזה כתיב ואברהם עודנו עומד שם, היינו תפלתו הקדושה, כי עמידה זו תפלה כידוע (ברכות ו:), הם עומדים לעד שלא ישחיתם, ומכל שכן לצדיקים, עכ"ל"ק.

וכדבריו כתב גם דו"ז בסה"ק ארון עדות (פרשת וירא, די"ח ד"ה ואברהם), וזל"ק: "ואברהם עודנו עומד לפני ה'. יש לרמז שאברהם אבינו ע"ה עודנו עומד עד היום לפני השי"ת, ומתפלל עלינו שיהיה לנו קיום בין האומות", עכ"ל"ק.

ותפילת הצדיקים בעולם העליון בכוחה לפעול עוד יותר מכשהצדיקים בעולם הזה. ראשית, משום שגדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם (חולין ז:). ושנית, כמ"ש א"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת ויקרא, דקי"ב ד"ה וכשהצדיק) וזל"ק: "כשיתפלל הצדיק עבור ישראל בעולמות הגנוזים, אזי תפלתו יעלה לרצון לפני השם יתברך בלי שום עיכוב ובלי שום קיטרוג, כי המקטרג אין לו שם שום רעיון והשגה, ואינו יודע ומרגיש כלל בעת שמתפללים שם עבור טובות ישראל, אך השם יתברך ברוב רחמיו וחסדיו הגדולים מאהבתו הגדולה לישראל עם קדושו, הוא מזכיר להצדיק שיתפלל שם על ישראל, כי הקדוש ברוך הוא מצפה לתפלתן של צדיקים כידוע", עכ"ל"ק.

אכן צריך שיהיה למקושרים לצדיקים עכ"פ נגיעה במעשה בצדיקים, וכדאיתא בתנא דבי אליהו (רבה, פרק כה) "כל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב", ומפרשים שעכ"פ יהיה נגיעה במעשה אבואה"ק ושייכות אליהם.

והטעם בזה, דכפי שנתבאר עבודת אבואה"ק שקבלו ייסורים והתפללו על דורם, וכאמור שמתפללים גם על דורות של עכשיו, צריך להיות נגיעה, והיינו שצריך להיות שייכות אליהם, ואז צדקתם ותפילתם יכולה להועיל לנו, כי אם אין לנו שום שייכות אליהם אין יכולה עבודתם הקדושה להועיל לנו, וזה ברור ואכמ"ל בזה, שפשוט שלדבר שאין לאדם שום שייכות אין יכול הדבר להועיל ולהשפיע.

והוא הדין לצדיקים שבכל דור ודור שעמלו עבורינו והתפללו לקיומנו וכאמור, בזכות תפילתם יש לנו קיום, וכמ"ש בסה"ק תניא (אגרת הקודש פרק כז) "בפירוש אתמר בזוה"ק דצדיקייא מגינין על עלמא, ובמיתתהון יתיר מבחייהון, ואלמלא צלותא דצדיקייא בהוא עלמא לא אתקיים עלמא רגעא חדא", בוודאי מוכרח שיהיה לנו שייכות עמם, ושלא ישכחו מאתנו ח"ו.

וגם כמובן שאנו מעריכים מקרב לב ונפש צדקתם וגדולתם, ובשייכות לעבודתם ולתפילתם ולקדושתם ועמלם עם החיים מה שיגעו בחיי חיותם, על כן עושים בכל שנה יומא דהילולא, להזכיר היטב ברבים עבודתם הקדושה ותפילתם עבורינו, שרק בזכותם אנו חיים וקיימים בעולם הטמא, והם יכולים להשפיע ביותר אפילו מעולמות העליונים למי שמעריכים כל מה שקבלו מהם ועדיין מקבלים, דהרי אמרו חז"ל (חולין ???) שאסור לעשות טובה למי שהוא כפוי טובה.

ויהי רצון שנזכה שהצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא יתפללו על קיומנו, ונזכה לחיות ולהיות קיום בתורה ומצוות, עד שנזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן אכי"ר.

לקבלת הגליון מידי שבוע למייל שילחו מייל ל pm0732951213@gmail.com